

Arrest

nr. 176 271 van 13 oktober 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 september 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE LIEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juli 2012 dient de verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), waarbij medische elementen voor zijn minderjarige dochter F.B. worden aangehaald.

1.1.1. Op 27 augustus 2012 wordt de aanvraag uit punt 1.1. onontvankelijk verklaard en wordt aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 105 076 van 14 juni 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissingen.

1.1.2. Op 5 september 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.1. opnieuw onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Bij arrest nr. 142 477 van 31 maart 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing van 5 september 2013 waarbij de aanvraag uit punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard.

1.2. Op 13 november 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van L.M., die de Belgische nationaliteit heeft. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter en er wordt hem gevraagd om binnen de drie maanden de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs intracommunautaire elementen, (b)ewijs dat hij/zij in het land van herkomst ten laste is van EU’er OF deel uitmaakt van gezin EU’er, geldig paspoort”*.

Uit een e-mailbericht van 15 februari 2016 van de gemeentelijk ambtenaar van de stad Antwerpen blijkt dat de verzoeker de volgende stukken heeft ingediend:

- brief van B.A.;
- kopie identiteitskaart B.A.;
- Groupon bon op naam van de referentiepersoon van een boottocht in Parijs met vervaldatum 30 juli 2015, geen datum;
- Ticket met vermelding adres referentiepersoon in Frankrijk voor voorstelling Disney live dd. 11 februari 2015;
- Attest gezinssamenstelling op naam van B.C. dd. 15 februari 2016.

Op 13 mei 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.11.2015 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:³

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat ‘iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld’.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).’

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat zij in Frankrijk verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Frankrijk een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- brief van O., A. (...) ter bevestiging van feit dat de referentiepersoon tijdelijk verbleven heeft op het adres naar domicilieadres te (...) vanaf 01.01.2015 dd 29/5/2015 + kopie identiteitskaart O., A. (...)
- Groupon bon op naam referentiepersoon van boottochtje in Parijs met vervaldatum 30.07.2015, geen datum.
- Ticket met vermelding adres referentiepersoon in Frankrijk voor voorstelling Disney live dd. 11/2/2015.
- Attest gezinssamenstelling op naam van B., C. (...) dd. 15.02.2016.
- Geboorteakte betrokkene
- paspoort betrokkene
- Geboorteakte referentiepersoon
- Geboorteakte moeder betrokkene
- Paspoort betrokkene

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat de referentiepersoon in Frankrijk gedomicilieerd was. Uit deze gegevens blijkt niet dat de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de voorgelegde documenten blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Frankrijk woonachtig waren. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Frankrijk een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig. Verder blijkt ook uit het administratief dossier dat de betrokkene niet werd gedomicilieerd in Frankrijk, maar dat zij de hele tijd woonachtig was in België.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Dat de aanvraag van de verblijfskaart geschiedde in functie van een Belgische familielid van verzoeker en dit op grond van art. 47/1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat richtlijn 2004/38 van toepassing is op hem

*Dat art. 3 van Richtlijn 2004/38 als volgt luidt:
(...)*

Dat in casu het vaststaat dat de referentiepersoon zich begeven heeft naar Frankrijk en zich dus begeven heeft naar een andere lidstaat.

Dat gedaagde stelt dat de referentiepersoon evenwel gedomicilieerd had moeten zijn in Frankrijk.

Dat gedaagde derhalve een voorwaarde toevoegt aan de wet daar de richtlijn op geen enkele wijze vereist dat de referentiepersoon zich domicilieert.

Dat verzoeker steeds bij de referentiepersoon heeft gewoond in België en de samenwoning blijkt uit een eerdere aanvraag art. 47/1 alsmede een aanvraag ex art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

Dat gedaagde ten onrechte stelt dat de samenwoning zou moeten worden bewezen in Frankrijk..

Dat verzoeker stelt dat het begrip "land van herkomst" cruciaal is ter beoordeling van de aanvraag.

Dat gedaagde dit begrip veel te eng interpreteert.

Dat de gedaagde in zijn wetsontwerp volgende toelichting gaf bij de invoering van art. 47/1¹:

Artikelen 23 en 24

Dit artikel voegt in Titel II van de wet van 15 december 1980 een nieuw hoofdstuk in dat is gewijd aan het verblijf van de "andere" familieleden van een burger van de Unie, waarvan de binnenkomst en het verblijf door de lidstaten dienen te worden vergemakkelijkt, en dit krachtens artikel 3, paragraaf 2 van Richtlijn 2004/38/EG.

Er zijn drie categorieën van personen waarvan de binnenkomst en het verblijf volgens het nationale recht moet worden vergemakkelijkt. Het betreft:

- de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, die, in het land van herkomst, ten laste zijn van ofdeel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;*
- de familieleden die niet zijn bedoeld in artikel 40bis van de wet van 15 december 1980, voor wie de burger van de Unie dwingend en persoonlijk zorg moet dragen wegens ernstige gezondheidsproblemen.*

Over deze "andere" familieleden heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie, in zijn arrest Rahman van 5 september 2012, gezegd voor recht: "(...) de wetgever van de Unie heeft een onderscheid aangebracht tussen de familieleden van de burger van de Unie omschreven in artikel 2.2. van Richtlijn 2004/38, die, onder de voorwaarden vermeld in deze richtlijn, een recht van binnenkomst en verblijf genieten in het gastland van die burger, en de andere familieleden bedoeld in artikel 3.2., 1e lid, onder a), van dezelfde richtlijn, van wie de binnenkomst en het verblijf uitsluitend door deze lidstaat moeten worden vergemakkelijkt. (...) uit de indicatief presens "vergemakkelijkt" in dit artikel 3.2. blijkt dat deze bepaling de lidstaten een verplichting oplegt een zeker voordeel toe te kennen, in vergelijking met de aanvragen voor binnenkomst en verblijf van andere onderdanen van derde landen, aan aanvragen ingediend door personen die een speciale band van afhankelijkheid hebben ten opzichte van een burger van de Unie. (...)"

Artikel 25

Zodra het recht op binnenkomst en verblijf is toegekend aan de leden van de familie in ruime zin, vallen zij onder het werkingsgebied van de Richtlijn 2004/38/ EG en dient het gehaal van de bepalingen van deze richtlijn, op hen toegepast worden. Bijgevolg krijgen zij, onder andere, een "verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie" en kunnen zij na vijfjaar verblijf op het grondgebied van het Rijk, een duurzaam verblijfsrecht verwerven ("kaart van duurzaam verblijf van een familielid van een burger van de Unie"). Om die reden schrijft artikel 25 voor dat op de familieleden in ruime zin van een burger

van de Unie de bepalingen van Hoofdstuk I van toepassing zijn, onder voorbehoud van de bijzondere bepalingen van Hoofdstuk I/I van Titel II.

Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven

Dat de voorbereiden werken uitdrukkelijk verwijzen naar het Arrest Rahman² van het Europees Hof van Justitie 5 september 2012.

Dat in dit arrest het begrip "land van herkomst" ter sprake komt.

Het arrest stelt in zijn overweging nr 31 hiërover het volgende stelt:

31. Zoals de advocaat-generaal in de punten 91, 92 en 98 van zijn conclusie heeft uiteengezet, wijst niets erop dat de in die bepalingen gebruikte uitdrukking „land van herkomst” aldus moet worden opgevat dat zij verwijst naar het land waarin de burger van de Unie woonde voordat hij zich in het gastland vestigde. Uit de gecombineerde lezing van deze bepalingen volgt integendeel dat het bedoelde „land van herkomst” in geval van een staatsburger van een derde land die verklaart „ten laste” van een burger van de Unie te zijn, de staat is waarin hij verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om de burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Dat de conclusie van de Advocaat Generaal duidelijker is voor wat betreft de familieleden die in hetzelfde gezin wonen³:

90. Hoewel het mij vanzelfsprekend lijkt dat het familielid dat verklaart bij de burger van de Unie in te wonen, dient aan te tonen dat hij bij deze en dus noodzakelijkerwijs in dezelfde staat verblijft. Men kan niettemin van mening zijn dat een familielid „ten laste” niet van de werkingssfeer van artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 kan worden uitgesloten op grond dat hij niet in dezelfde staat heeft verbleven als de burger van de Unie die hij wenst te vergezellen of bij wie hij zich wenst te voegen. Deze opvatting berust op gronden die verband houden met de tekst en het doel van de richtlijn alsook met de rechtspraak van het Hof.

91. De familieleden wiens binnenkomst en verblijf de lidstaten moeten vergemakkelijken, zijn volgens artikel 3, lid 2, sub a, van richtlijn 2004/38 namelijk diegenen die „in het land van herkomst” ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het primaire verblijfsrecht geniet. Uit de formulering van deze bepaling volgt niet dat de algemene bewoordingen „Land van herkomst”, waarmee zowel lidstaten als derde landen worden bedoeld, alleen betrekking hebben op de lidstaat van de Unie waaruit de burger van de Unie komt, die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend. Daarenboven tonen sommige taalversies aan dat het begrip „Land van herkomst” noodzakelijkerwijs betrekking heeft op de familieleden en niet op de burger van de Unie.(48)

Dat het begrip "land van herkomst" wel degelijk België kan zijn. Immers de vraag of de afhankelijkheidsrelatie reeds bestaat in land van nationaliteit of oorsprong is iets helemaal anders dan de het land van herkomst.

Terecht stelt men dat het land van herkomst dan ook het land is waar men verblijft op het ogenblik dat men de aanvraag verblijf indient.

Dat gedaagde hiermee art. 47/1 2° van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Dat bijkomend de motivering van de bestreden beslissing faalt waar gesteld wordt dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van art. 40bis daar het hier gaat om een aanvraag ex art. 47/1 van de Vreemdelingenwet.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Art. 40bis Vreemdelingenwet,
- Art. 3 van de Wet van 29.07.1991,
- De materiële motiveringsplicht.

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991, die de formele motiveringsplicht betreft, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder stelt de verweerder vast dat verzoekende partij een schending opwerpt van zowel de formele als de materiële motiveringsplicht, terwijl nochtans het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001).

Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, betekent dit dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat verzoeker een aanvraag indiende tot het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, en dit in functie van zijn aangetrouwde Belgische neef.

De wetgever heeft echter niet voorzien in een mogelijkheid tot gezinshereniging voor de neef of nicht van een Belg (art. 40ter juncto art. 40bis Vreemdelingenwet, zoals van toepassing op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing).

Dergelijke mogelijkheid tot gezinshereniging bestaat wel voor de familieleden van Unieburgers (art. 47/1 Vreemdelingenwet).

Desalniettemin wordt aangenomen dat ook familieleden van een Belg een recht op gezinshereniging volgens de regels van het Unierecht kunnen laten gelden, voor zover die Belg zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend (en zich derhalve heeft gevestigd in een andere Lidstaat van de Unie), en in die andere Lidstaat een gezinsleven heeft ontwikkeld, dat hij wil verderzetten bij zijn terugkeer naar België.

Deze principes worden afgeleid uit de rechtspraak van het Hof van Justitie, en meer bepaald uit het arrest dd. 12.03.2014 (C-456/12), dat wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Deze rechtspraak is gesteund op een samenlezing van art. 7 van de Richtlijn 2004/38/EG en art. 21 VWEU. Dit principe werd inmiddels ook verankerd in art. 40ter Vreemdelingenwet, bij wetswijziging van 04.05.2016, van kracht vanaf 07.07.2016.

In casu werd in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoekende partij er niet in is geslaagd aan te tonen dat zij een dergelijk afgeleid recht kan laten gelden, nu zij niet heeft bewezen dat de referentiepersoon gevestigd was in Frankrijk en evenmin heeft bewezen dat zij een gezin vormde met de referentiepersoon in Frankrijk.

Verzoekende partij betwist dit ook niet. Zij erkent dat de referentiepersoon nooit in Frankrijk was gevestigd (er zou enkel sprake zijn van een toeristische uitstap, getuige daarvan ook de voorgelegde Groupon bon voor een boottochtje in Parijs en een kasticket voor een voorstelling in Disneyland). Zij bevestigt evenzeer dat er nooit sprake was van samenwoning, daar waar zij erkent dat er enkel in België sprake is geweest van een samenwoning (en dit lopende de verschillende administratiefrechtelijke procedures die verzoekende partij in het verleden heeft opgestart).

Verzoekende partij beroept zich evenwel op art. 3 van de Richtlijn 2004/38/EG.

Verzoekende partij kan zich evenwel niet op ontvankelijke wijze beroepen op de directe werking van voornoemd artikel van de Richtlijn 2004/38/EG.

Deze richtlijn werd immers reeds geïntegreerd in Belgisch recht, met name in de Wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekende partij stelt niet dat deze omzetting foutief of onvolledig zou zijn gebeurd, zodat haar kritiek niet kan worden aangenomen.

Terwijl de kritiek van verzoekende partij ook juridische grondslag mist.

Artikel 21, lid 1, VWEU en de Richtlijn 2004/38 verlenen geen autonome rechten aan derdelanders (zie in die zin arresten van 8 november 2012, lida, C-40/11, punt 66, en 8 mei 2013, Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku, C-87/12, punt 34). De eventuele rechten die de Unierechtelijke bepalingen inzake het burgerschap van de Unie aan die derdelanders verlenen, zijn immers rechten die zijn afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie reeds aangehaalde arresten lida, punt 67, en Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku, punt 35, en arrest van 10 oktober 2013, Alokpa e.a., C- 86/12, punt 22).

Uit een letterlijke, een systematische en een teleologische uitlegging van de Richtlijn 2004/38 blijkt dat daarop geen afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie, in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit heeft, kan worden gefundeerd (arrest 12 maart 2014, O., C-456/12, punt 34 e.v.).

Artikel 3, lid 1, van die richtlijn omschrijft immers als „begunstigden” van de daarbij verleende rechten „iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen”.

De Richtlijn 2004/38 voorziet dus uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2, van deze Richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin arrest Metock e.a., reeds aangehaald, punt 73; arrest van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, Jurispr. blz. I-11315, punt 56; arrest lida, reeds aangehaald, punt 51, en arrest van 6 december 2012, O. e.a., C-356/11 en C-357/11, punt 41).

Verzoekende partij kan zich als derdelander dan ook niet rechtstreeks op de Richtlijn 2004/38/EG beroepen.

Terwijl het Hof van Justitie bij herhaling heeft bevestigd dat voornoemde Richtlijn betrekking heeft op de vestiging in een andere lidstaat (zie in die zin arrest Metock e.a., reeds aangehaald, punt 73; arrest van 15 november 2011, Dereci e.a., C-256/11, Jurispr. blz. I-11315, punt 56; arrest lida, reeds aangehaald, punt 51, en arrest van 6 december 2012, O. e.a., C-356/11 en C-357/11, punt 41).

Verzoekende partij gaat nog in op de achtergrond, voorbereidende werken en rechtspraak verboden aan het begrip 'land van herkomst', als bedoeld in art. 47/1 Vreemdelingenwet. Dergelijke argumentatie is evenwel niet relevant, nu zij niet ingaat op het hoofdmotief van de bestreden beslissing, m.n. de vaststelling dat verzoekende partij geen afgeleid verblijfsrecht kan laten gelden ex art. 7 van de Richtlijn 2004/38/EG en art. 21 VWEU.

De kritiek van verzoekende partij mist juridische grondslag en kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU), de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: Burgerschapsrichtlijn) en artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een Unieburger, nu uit de rechtsspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) volgt dat enerzijds diende te worden aangetoond dat de referentiepersoon in Frankrijk verbleef *“krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen)”* en anderzijds dat de referentiepersoon in Frankrijk een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met de verzoeker, terwijl uit de door de verzoeker voorgelegde documenten niet blijkt dat de referentiepersoon in Frankrijk gedomicilieerd was en een effectief verblijfsrecht verkregen heeft en evenmin blijkt dat de verzoeker en de referentiepersoon in Frankrijk een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Op grond van deze overwegingen besluit de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat de referentiepersoon zich niet kan beroepen op artikel 21 van het VWEU en de Burgerschapsrichtlijn of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie en dat de verzoeker *“dan ook niet (voldoet) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”*. Ook de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten verwijst naar de toepasselijke rechtsregels, met name artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet en artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het *“legaal verblijf in België is verstrekt”*. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

3.3.2. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40bis en 47/1 van de Vreemdelingenwet, de Burgerschapsrichtlijn en artikel 21 van het VWEU.

Vooreerst werpt de verzoeker op dat hij onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn valt, nu de Belgische referentiepersoon zich naar Frankrijk heeft begeven en dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door te vereisen dat de referentiepersoon in Frankrijk *“gedomicilieerd had moeten zijn”*, een voorwaarde toevoegt aan de wet daar de Burgerschapsrichtlijn *“op geen enkele wijze vereist dat de referentiepersoon zich domicilieert”*.

Artikel 3 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

*“1. Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.
2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:*

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Artikel 47/1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn, bepaalt het volgende:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie

(...)”

De Burgerschapsrichtlijn is enkel van toepassing ten aanzien van Unieburgers die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten.

De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een Unieburger die woont in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit in beginsel geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend (zie HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 35). Dit geldt *a fortiori* voor derdelanders die een ander, niet onder de definitie van artikel 2, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn vallend familielid zijn van een Unieburger, voor wie het gastland ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn binnenkomst en verblijf dient te vergemakkelijken.

Voorts vindt de Burgerschapsrichtlijn op grond van artikel 21, eerste lid, van het VWEU naar analogie toepassing in een situatie waarin een Unieburger met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, eerste en tweede lid, of artikel 16, eerste en tweede lid, van deze richtlijn genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, wanneer deze Unieburger met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 61). Laatstgenoemde bepalingen hebben respectievelijk betrekking op een verblijf van meer dan drie maanden en een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat.

In het licht van het voorgaande kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris, door na te gaan of de Belgische referentiepersoon in Frankrijk een effectief verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker over voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 7, eerste en tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn, heeft verkregen, een voorwaarde aan deze richtlijn heeft toegevoegd.

In casu wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat “(u)it de voorgelegde documenten (...) niet (blijkt) dat de referentiepersoon in Frankrijk gedomicilieerd was” en dat hij er “een effectief verblijfsrecht verkregen heeft”, zodat “niet afdoende (is) aangetoond dat de referentiepersoon in Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2)”. De verzoeker weerlegt deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, niet. Nu de referentiepersoon in België, het land waarvan hij de nationaliteit heeft, woont en verblijft en, gelet op het voorgaande, niet aantoonbaar dat hij een recht van vrij verkeer of van verblijf heeft uitgeoefend in een andere lidstaat, kan de verzoeker niet dienstig voorhouden dat de Burgerschapsrichtlijn op hem van toepassing is en kan hem bijgevolg op grond van deze richtlijn geen afgeleid verblijfsrecht worden toegekend als “ander” familielid van een Belg.

De bestreden beslissing is gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat *“niet afdoende aangetoond (is) dat de referentiepersoon in Frankrijk verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2)”* en 2) dat *“niet afdoende aangetoond (is) dat betrokkene en de referentiepersoon in Frankrijk een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd”*. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf reeds om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoeker er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoeker, daargelaten de vraag of de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing het begrip *“land van herkomst”* veel te eng geïnterpreteerd heeft door te stellen *“dat de samenwoning zou moeten worden bewezen in Frankrijk”*, geen belang bij zijn kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Bovendien wordt er op gewezen dat het betoog van de verzoeker over de interpretatie van het begrip *“land van herkomst”* in de zin van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet niet dienstig is, nu niet blijkt dat de verzoeker onder het toepassingsgebied van die bepaling valt. Hij kan immers niet als een ander familielid van een Burger van de Unie worden beschouwd en hij kan evenmin een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 21, eerste lid, van het VWEU *iuncto* de Burgerschapsrichtlijn laten gelden.

Ten slotte wordt er nog – geheel ten overvloede – gewezen op de doelstelling van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn. Deze bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid, van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/1, 2°, van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij zonder hiertoe voorafgaandelijk te zijn gemachtigd of toegelaten gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*. Het feit dat in het arrest Rahman (HvJ 5 september 2012, C-83/11) wordt geduid dat in het geval een staatsburger van een derde land verklaart *“ten laste te zijn”* van een burger van de Unie, het land van herkomst de staat kan zijn waarin een staatsburger van een derde land verbleef op het ogenblik dat hij heeft verzocht om een burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen – waarmee het Hof van Justitie heeft willen aangeven dat het begrip *“land van herkomst”* niet kan worden beperkt tot de lidstaat waaruit de te vervoegen burger van de Unie zelf afkomstig is en dat in het geval een vreemdeling voorhoudt ten laste te zijn van een burger van de Unie het land van herkomst zelfs een ander land kan zijn dan datgene waar de burger van de Unie vandaan komt – impliceert ook niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in voorliggende zaak België – het gastland – als het land van herkomst van de verzoeker diende te beschouwen. Evenmin blijkt dat het standpunt van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om *in casu* Frankrijk als *“land van herkomst”* te beschouwen tot gevolg heeft dat enige door de Europese en nationale wetgever nagestreefde doelstelling niet kan worden bereikt. Aldus laat de uiteenzetting van de verzoeker niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ter zake beschikt.

De verzoeker laat ten slotte nog gelden dat de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is, waar wordt gesteld dat hij *“niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging”* voldoet, terwijl zijn aanvraag werd ingediend in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet en niet in het kader van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Samen met de verwerende partij dient te worden vastgesteld dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de Belgische wetgever niet had voorzien in de mogelijkheid tot gezinshereniging voor *“andere familieleden”* van een Belg, doch dat gelet op artikel 21 van het VWEU *iuncto* de Burgerschapsrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie deze mogelijkheid niet uitgesloten is, zodat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag van de verzoeker dan ook geheel terecht beoordeeld heeft in het licht van artikel 21 van

het VWEU *iuncto* de Burgerschapsrichtlijn en conform de rechtsspraak van het Hof van Justitie ter zake. Voorts bepaalt artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet dat de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40*bis* bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing zijn op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, zodat niet wordt ingezien waarom de motivering in de bestreden beslissing dat de verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet gebrekkig zou zijn. Ten slotte blijkt niet welk belang de verzoeker kan doen gelden bij zijn kritiek op een herkwalificatie van zijn aanvraag door de gemachtigde, nu hij, hoewel hij geen gezinshereniging beoogde met een burger van de Unie maar met een Belg, een aanvraag zou hebben ingediend in het kader van artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet, dat niet van toepassing is op familieleden van (statische) Belgen.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40*bis* en 47/1 van de Vreemdelingenwet, de Burgerschapsrichtlijn en artikel 21 van het VWEU, kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een schending van artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet aangetoond.

3.3.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN